

DAMƏT SALMANOĞLU

Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin üzvü, Prezident təqaüddüşü

AĞ ATLI ŞAHZADƏ

(hekayə)

Əsən payız mehi qışın çox da uzaqda olmadığını xəbər verirdi. Günəşin zəif şöləsi göylərdən bol-bol süzülə də, hava yetərinə sərin idi. Axşama doğru günəşin rəngindən yorğunluq hiss olunurdu.

Nailə bu mənzərəni seyr edir, öz-özünə düşündürdü: "Günəş də insan ömrünə bənzəyir. Ona ayrılan vaxt çərçivəsində çıxıb bərq vurur, göylərə qalxır, yer kürəsini öz hərəkətiylə isidir və ona möhtac olan bütün canlılara həyat bəxş edir. Zamanı çatanda isə qürub edib batır. İnsan ömrü də belədir. Günəşin sübh çağı insanın uşaqlıq dövrüdür. Doğulduğu zaman dağların arxasından boylananda necə gözəl mənzərə yaradırsa insanın uşaqlıq dövrü də o mənzərəni yaradır. Zöhr çağının şüaları yer üzünə nə qədər faydalı olursa, insanın gənclik çağı da bir o qədər faydalı keçir."

Düşüncələrini sona qədər gətirməmiş özlüyündən bir sual yarandı. "Görəsən, mənə möhtac olanlar üçün nə qədər faydalı ola bildim?"

Nailə xoşbəxt bir uşaqlıq dövrü keçirmişdi. Atası, analı, qayğıdan kənar bir dövr idi o dövr. 17 yaşına gələn çatanda həddindən artıq yaraşıqlı olan Nailə rayonun bütün gənclərinin xəyallarındakı ideal gözəl obrazına çevrilmişdir. Kimisi gözəlliyini vəsf edən şeirlər yazır, kimisi mahnılar qoşur, kimisi də keçdiyi yollara gül-çiçək düzürdü. Gənc və gözəl qız isə bunlara çox vaxt gülür, öz gözəlliyi ilə lovğalanırdı sanki. Çünki Nailə öz xəyallarındakı "ağ atlı şahzadəsini" gözləyirdi. Nailə həm də gözəl rəqs etmək qabiliyyətinə malik idi. Hətta bir dəfə qonşu kənddə yaxın qohumlarından birinin

toy məclisində iştirak edərkən təxminən 30-35 yaşlarında qarabuğdayı bir oğlan "ləzginka" rəqsi ilə özünü sınamaq qərarına gəlir. Nailəni rəqs dəvət edir, ancaq çox tab gətirə bilməyərək meydan-dan məğlub kimi ayrılır. Az sonra məlum olur ki, bu oğlan əslində rəqs qabiliyyətini sınamaq üçün yox, bəxtini sınamaq üçün meydana atılmışdır. Rəqsdən sonra böyük bacısı Nailəni kənara çəkib astaca dedi:

–Bacı, bu oğlanın adı Nazimdir. Rusiyada çalışır, yaxşı imkanı da var. Bibisi mənə dedi ki, bacını çox bəyənib, səhə Nazim yola çıxır, imkan yarat, qızı da aparıb getsin. Nə məsləhət görürsən, razısanmı?

Nailə təəccüb içində bacısına baxaraq dedi:

–Bacı, sən nə dediyinin fərqi-dənən? Hansı zamanədə yaşayırıq? Qız qaçırmaq nədir, Rusiya nədir, imkan nədir? Heç səndən gözləmədim.

Cəld məclisi tərk edən Nailə, dayısının avtomobili ilə evlərinə gəlir. Olub-keçənləri bir yuxu kimi xatırlayır, bacısının sözləri isə hələ də qulaqlarında əks-səda verir. "Rusiyada çalışır, yaxşı imkanı var!"

Nailə öz-özünə düşündü ki, insanlar imkanı olduğu üçün müəllim qurur, imkanı olduğu üçün müəllim qat-qat kiçik qızı utanmadan qaçırmaq istəyir? Bu fikirlərlə də nə zaman yuxuya getdiyini xatırlamırdı.

Nazim həmin günün səhəri Rusiyaya dönsə də, anası, bibisi fikrindən dönmür. Bir neçə gündən sonra Nailənin ilk elçiləri qapılarını döyür. Elçiləri qarşılayan Nailənin anası gəliş məqsədlərini öyrəndikdən sonra deyir:

-Vallah, bu mövzuda mən heç nə deyə bilmərəm. Qərar vermək qızımın öz ixtiyarındadır. Onun öz arzuları var, ali məktəbə daxil olmaq istəyir. Ailə qurmaq qismətdir. Odur ki, valideyini olsam belə, onun qismətinə müdaxilə etmək haqqım yoxdur. İnənmirəm ki, razılaşa ailə qurmağa. Yox əgər "hə" desə mən də "Allah xeyir versin" deyərəm məmnuniyyətlə.

Nailə görəndə ki, ona elçi gəlirlər dərhal əmisilə getmişdi gizlincə. Anası nə qədər axtarsa da, tapa bilmədi. Elçilər Nailənin evdə olmadığını gördükdə dedilər:

-Yaxşı, daha gecdir biz gedək, sabah gələrik qızın fikrini öyrənib bizə deyərsiz.

Axşam anası bu barədə söhbət salanda Nailə qəti şəkildə etirazını bildirir:

-Onlara de ki, bir də bizim qapıya gəlməsinlər. Onun o, qarabəniz oğlu mənə deyil, gedib öz tayını tapsın.

Nailə arzularının bir qisminə çatıb ali məktəbə daxil olmuşdu. Bakıdakı bacısıgildə qalıb tələbəlik illərinin yadda qalan günlərini yaşayırdı. İndi onun başda duran arzularından biri "ağ atlı şahzadəsinin" gəlişi idi.

Universitetin ikinci kursunu bitirəndə yay tətilini keçirmək üçün rayona qayıdır. Böyük bacısının evi rayonun mərkəzində yerləşirdi. Çoxdandı bacısı ilə görüşməyən Nailə bir neçə gün öz evlərində qaldıqdan sonra bacısı ilə görüşmək üçün rayon mərkəzinə yollanır. Xeyli vaxtdır görüşməyən bacılar elə qapıdaca bir-birini qucaqlayırlar. Səs-küyə qonşu Lətifə xanım çölə çıxır. Nailəni görəndə bir anlıq özünü itirir.

Qadir uzun illər idi ki, Rusiyada yaşayırdı. Orda maddi durumu həddən artıq gözəl olduğu üçün ailə qurmaq haqqında heç düşünmürdü. Hər dəfə anası Lətifə xanım: "bala, ailə qurmaq yaşın ötür, gəl bir halal süd əmmiş qızla səni evləndirək, mən də nənə olmaq istəyirəm", - desə də, Qadir hər dəfə müxtəlif bəhanələr gətirərək anasını fikrindən yayındırmaq üçün dünyanın müxtəlif ölkələrinə istirahətə yollayıb bu mövzudan ustalıqla yayınırırdı. Əksər ölkələrdə aylarla istirahətə gedən Lətifə xanım, Nailə qədər gözəl qızla bu günə qədər heç bir yerdə rastlaşmamışdı. İndi qəfil Nailəni görəndə bir anlıq gözəlliyi qarşısında donub qaldı. Tez özünü toplayıb ədalət şəkildə dedi:

-Qənirə, bu qız kimdir belə? Heç sizdə görmə-

mişəm, canıyanmışı elə bil rəssam çəkib.

-Kiçik bacımdı, ay Lətifə xala, Bakıda universitetdə oxuyur. Sənə dediyim Nailə budur də. İstirahətə gəlib kəndə, ordan da, iki ildir ki, görüşürük, gəlib mənimlə görüşməyə.

-Hə, lap yaxşı, sizi tutmayım o zaman, yoldan gəlib, apar çaydan, çörəkdən ver, - deyib Lətifə xanım cəld içəri keçib özünü telefona çatdırıb Qadiri nömrəsini yığdı.

-Alo, Qadir, necəsən, bala?

-Sağ ol, ana, şükür Allaha, yaxşıdır, sən necəsən?

-Qadir, bax gör anan sənə nə deyir. Hər dəfə sənə evlilik mövzusu açanda müxtəlif bəhanələrlə yayınırsan mövzudan. Ancaq bu dəfə yayına bilməyəcəksən. Sənə bir qız tapmışam, inan ki, qadınlığım mənə o qıza vuruldum. Təcili, elə günü bu gün yola çıx, yoxsa əlimdən qurtara bilməyəcəksən.

-Ana, sən ciddisən?

-Zarafat edəcək kimi görənirəm, oğul?

-Yaxşı, de görüm kimdi, kimlərdəndi, ay ana?

-Bizim qarşı qonşumuz var ha, Qənirə, onun kiçik bacısıdır. Universitetin ikinci kursunda oxuyur Bakıda.

-Ana, gəl belə şərt kəsək. Sən gizlincə onun şəklini çək, yolla mənə. Söz verirəm ki, bəyənsəm elə günü bu gün yola çıxacağam.

-Çəkim də! "Sən hələ Nərgiz xalanı yaxşı tanıyırsan haa...", - deyib gül-gülə zəngi yekunlaşdı. Ana-bala aralarında belə zarafatları olurdu. Xüsusən də Lətifə xanımın "Əhməd haradadır" kinolosundakı Nərgiz xanımın rolu bədənə yağ kimi yayılırdı.

İndi qalırda bir yolla Qənirəgilə gedib, gizlincə Nailənin şəklini çəkmək. Lətifə xanım cəld güzgünün önünə keçib saçına yüngülcə əl gəzdirdi. Ədalət addımlarla evdən çıxıb Qənirəgilin qapısının zəngini basdı.

-Xoş gəldin, Lətifə xala, buyur keç.

-Xoş gününüza gəlim, ay Qəniş. - deyib salona keçdi.

Nailə Lətifəni görcək ayağa qalxıb: "xoş gəldin"- dedikdən sonra Lətifə keçib divanda əyləşdi. Bir xeyli müxtəlif mövzulardan danışdıqdan sonra Lətifə qəsdlə sözü mobil telefonlara gətirdi.

-Deyirəm, ay Qəniş, texnologiya hər gün inkişaf edir də. Bəlkə də, sənə yadına gəlməz, bir şəkil çəkdirmək üçün neçə gün gözləyorduk, özü də indiki keyfiyyət hardaydı. İndi adi telefon çəkən şə-

kili o vaxt heç bir fotoaparat çəkmirdi. Qadiri sağ olsun, sonuncu dəfə ad günümə yolladığı telefon "hd" çəkir. Baxanda adamın özünə də xoş gəlir şəkil. Hələ bacını yanaşı dur sizin bir şəklinizi çəkim baxın,- deyib cəld telefonunu əlinə götürdü. Qənirə yaxınlaşıb Nailə əyləşən kreslonun qoltuğunda əyləşib qolunu Nailənin boynuna doladı. Lətifə bir neçə şəkil çəkdi. Sonra isə təklif etdi:

-Ay Qəniş, indi gəl sən mənim şəklimi çək Nailə qızım.

Artıq Lətifə məqsədinə çatmışdı. Odur ki, bir stəkan çay içdikdən sonra vaxt itirmədən şəklin bir neçəsini oğluna yolladı. Qadir Lətifə xanımın yolladığı şəkillərə baxdıqdan sonra anasına bir mesaj yazdı. "Ana, doğrudan da bu dəfə zövqünü alqışlayıram, sabah rayonda yam!" Mesajı oxuduqdan sonra Lətifə dərindən bir nəfəs aldı. İstəyinə qismən nail olmuşdu. Qalırda digər qismi, bu da Nailəni razı salmaq idi. Odur ki, özünü toparlayıb dedi:

-Vallah, ay Qəniş, indiki zamana belə tərbiyəli, belə gözəl qızlarımız çox azdır. Əhsən sizə tərbiyə verən ailəyə. Özün bilirən də, Qadiri neçə illərdi ki, bir halal süd əmmiş qız tapa bilmirəm. Bilirsən tərbiyəli qız tapıram, gözəl olmur, gözəl tapıram, tərbiyəli olmur. Yazıq balam Rusiyanın çöllərində nə qədər ailesiz yaşamalıdır, axı?

-Lətifə xala, Qadiri yaş otuzu ötür mənə, eləmi?

-31 yaşı var artıq, birçə onu baş-göz edə bilsəydin, heç arzum qalmazdı. Gedim mən də, Nailə qızım da yol gəlib, bir az dincəlsin.

Lətifə sağollaşdıqdan sonra öz evinə keçdi.

Səhərin şəhi hələ çiçəklərin yarpaqların üzərində buxara çevrilməmiş qapının zəng səsi eşidildi. Lətifə xanım asta addımlarla qapını açanda Qadiri görüb bir anlıq özünü itirəndə, tez özünü toparlayıb oğlunun boynunu qucaqladı.

-Axır ki, sənə də bir qızı bəyəndiyini gördüm, xoş gəldin, ay bala, - deyib qapıdan çəkildi.

Qadir 31 yaşı olsa da, ona o yaşı vermək mümkün deyildi. Daim on son model bahalı idman geyimləri ilə seçilir, saçını müasir formada kəsdirir, bədən quruluşu ilə seçilirdi. Kənardan baxan ona on çox 25 yaş verərdi.

Oğluna çay süzüb qoyduqdan sonra Lətifə cəld hazırlayıb Qənirəgilə tələdi. Qapının zəngi gəldikdə Qənirə qapını açıb Lətifəni gördükdə bir az təəccüb içində soruşdu:

-Sabahın xeyir, Lətifə xala, buyur keç içəri.

Ancaq baxışlarıyla "sabah-sabah xeyir ola, nə əcəb gəlmisən?" deyər soruşdu.

-Qənirə, özüm-özümə iş açmışam, qızım. Dünnən çəkdiyim şəkili vopsap statusuma qoymuşdum, bu gün Qadir səhər təzədən gəlib ki, o qızı bəyənməmişəm, onunla ailə qurmamış gedən deyiləm. Bunları qarşılaşdıraq burda, sonra da el adəti ilə atangilə elçi gedəcəm.

Qənirə sanki şoka düşmüşdü. Çünki həmişə düşündü ki, Qadir kimi bir yeznəsi olsun, həm yaraşıqlı, həm də həddindən artıq imkanlı. İndi Lətifə xanımın qəfil bu təklifi Qənirəni şoka salmışdı. Özünü o yerə qoymayıb dedi:

-Lətifə xala, əsas onların bir-birini bəyənməsidir, mən nə deyə bilərəm ki. Qismətdirsə, Allah xeyir versin.

Lətifə qonaq otağına keçib əyləşdi. Nailə içəri keçəndə:

-Sabahın xeyir, ay gözəl balam!" - deyib ayağa qalxıb Nailənin üzündən öpdü.

Sonra isə telefonu əlinə alıb "Qadir bir bəhanə ilə gəl Qənirəgilə" mesajını yazdı. Qapının növbəti dəfə zəng səsi gələndə Qənirə mətbəxdən səsləndi:

-Nailə, qapıya bax, əlimdə iş görürəm.

-Yaxşı, bacı, baxıram, - deyib Nailə qapıya yaxınlaşdı.

Qapı açılarda Qadirlə qarşılaşdı bir az diksindi sanki.

-Buyurun, kim lazımdır? - titrək səslə soruşdu.

-Lətifə xanımın oğluyam, anama söz deyəcəkdim.

-Buyurun, keçin, qonaq otağındadı Lətifə xala, - deyib Qadiri yol verdi.

Qadir baxışlarıyla Nailəni özünə elə bağladı ki, bir anın içində, Nailə Lətifə xanımın çağırmaq yerinə Qadiri içəri dəvət elədi. Qadiri də bu lazım idi. İçəri keçib anasının yanına çatanda Lətifə sanki hər şeydən xəbərsiz kimi soruşdu:

-Qadir, sən nə əcəb gəldin? Gəlirdim də özüm.

-Ana, qara çayın yerini tapa bilmədim, sən gələndə qədər özümə bir pürəngi çay dəmləyəm. Onun yerini soruşmaq üçün gəldim.

Qənirə səssiz mətbəxdən tez qonaq otağına keçib:

-Ay səni xoş gördük, Qadir bəy, nə zaman gəldin?" - dedi.

-Xoş gününə gəlim, Qənirə bacı, bu sabah gəlməmişəm.

-Həmişəlik gəlmisən, yoxsa dönəcəksən geri?
-Yox, dönəcəm əlbəttə. Dedim gedim bir anamı görüm, çoxdandı görmürdüm.

-Əcəb eləmişən, Lətifə xala da lap darıxırdı son vaxtlar. Əyləş, bir çayımızı iç, bilirəm sən pürən-gi çayı sevirsen, elə indicə dəmləmişəm. Nailə, gəl mənə kömək elə.

Nailə bir kənardan seyr edirdi. Qadiri belə sərbəst davranışı, geyim stili, bədən quruluşu onu sanki sehləmişdi. Bacısının onu çağırmasını belə eşitmədi. İkinci dəfə Qənirənin: "qız, səni çağırırammı?" - deməsi onu sanki yuxudan oyatdı.

-Gəldim, bacı, - deyib mətbəxə üz tutdu.

Axşamərəfi evdə tək Qənirə ilə Nailə qalmışdı. Qənirə təklikdən istifadə edib Qadiri gəlmək səbəbini deməyin tam məqamı olduğunu düşündü.

-Nailə, Lətifə xalanın oğlu bilirsən nə üçün gəlib?

-Bacı, açığı mənə də maraqlı gəldi onun bir günün içində gəlməyi, nə üçün gəlib?

-Dünən Lətifə xala sənə ilə şəkil çəkirdi yadıma gəlir?

-Hə.

-O şəkil vopsap statusuna qoyub, Qadir də gərən kimi gəlib. Yəni Qadir anasına görə yox, sənə görə gəlib.

Nailə əməlli-başlı qızarmışdı. Bəlkə də, ilk dəfə idi o, bu mövzuda etirazını bildirmədən sadəcə olaraq susmaqla cavab verdi. Susmaq isə "hə" işarəsi kimi qəbul olunur el arasında.

Nailə ilk günlər Moskvada özünü çox qorib kimi hiss etsə də, zaman keçdikcə buna alışdı. Rusiyaya gəldikdən sonra universiteti də qiyabi olaraq davam etdirirdi. Onun üçün boş vaxtlarında dərsləriylə məşğul olur, tez-tez Qadiri birlikdə müxtəlif bahalı restoranlara gedir, müxtəlif əyləncəli məkanlarda dərslərini unudurdu. Hər həftə Qadir bir neçə insanlarla evə gələr (onların içində müxtəlif xalqların nümayəndəsini görmək olar) çamadan dolusu pulları bölüşdürürdü. Ancaq Nailə bir dəfə də olsun buna müdaxilə etməz, soruşmazdı ki, bu pullar hardan gəlib, hara gedir.

Zaman beləcə öz axarıyla ötüb keçdi. İlk övladları qız oldu. Nailənin sevinci yerə-göyə sığmırdı. Böyük tənə ilə xəstəxanadan evə gətirildi. Moskvanın ən lüks restoranlardan birində qızının

şənəli ziyafət verildi.

Sabah təzəcə açılmışdı. Qapının zənginə Nailə körpəni divanın üstünə qoyub ayağa durdu. Qapını açanda təxminən 25-27 yaşlarında gənc və bir o qədər də gözəl sarışın rus xanımı ilə üz-üzə gəldi.

-Buyurun, kim lazımdır?

-Qadir bəyin evidir?

-Bəli, nə lazımdır?

-Məni Qadir bəy çağırıb, xadiməyəm.

-Buyurun, keçin içəri, mən çağırım özünü, - deyib yataq otağına üz tutdu.

-Qadir, bir xanım gəlib, deyir xadiməyəm, məni Qadir bəy çağırıb.

Qadir yarıyuxulu gözlerini açdı dedi:

-Hə, mən təmizlik şirkətinə müraciət etmişdim. Qıymıram ki, sən həm qızımıza baxasan, həm də ev işləriylə məşğul olasan. Bu gündən evin təmizlik işlərinə o baxacaq. Sən ancaq qızımıza, bir də dərslərinə vaxtını ayır.

Qadiri belə düşüncəli olması Nailəni nə qədər sevindirə də, bir o qədər də ürəyində əsəbləşdi ki, kaş, mənə də fikrimi soruşardı. Ancaq bunu dilinə gətirmədi, çünki gətirmək də gec idi.

Qızının yaş yarımı olanda ikinci övladı dünyaya gəldi. O da qız idi. Yenə əvvəlki kimi tənə ilə qarşılandı, şənəli ziyafət verildi.

Nailə artıq 3 ilə yaxın idi ki, Moskvada yaşayırdı. Bu 3 il ərzində cəmi bir neçə dəfə rayonlarına getmiş, doğmaları, əzizləri ilə cəmi 4 gününü keçirib yenidən geri dönmüşdü. Son iki ilə isə evin demək olar bütün işlərini Zina görmüş, Azərbaycana gedib-gəldikləri müddət ərzində hətta gecələr də onlarda yatıb evi yiyəsiz qoymamışdı. İlk günlər bir az soyuqluq olsa da aralarında, sonradan xidmətçi Oksanaya baxmayaraq Nailənin ən yaxın rəfiqəsinə çevrilmişdi. Həmişə özünə hansı geyimlərdən seçib alırdısa Zinaya da o cür bahalı geyimlər alar, gündə üç dəfə bir süfrədə çörək kəsərdilər. Bu müddət ərzində bir dəfə də olsun Qadiri Zinaya qarşı qışqanmaz, düşünərdi ki, Qadir onun kimi qadını heç vaxt heç kimə dayışmaz, neinki xidmətçiyə.

Telefonun zəng səsi eşidildi. Nailə kiçik qızını qucağından yerə qoyub telefonu götürdü.

-Aló:

-Salam, Nailə xanım, sifariş verdiyiniz dəri gəlcək gəlib. İstədiyiniz vaxt gəlib götürə bilərsiniz.

-Oldu, bir azdan gəlirəm.

Nailə salonda televiziya seyr edən Qadire yaxınlaşdı.

-Qadir, ticarət mərkəzindən zəng etdilər. Sifariş vermişdim, onu gətiriblər. Mən gedib qızı bağcadan götürüb ordan da ticarət mərkəzinə gedəcəm. Gec gəlsəm, narahat olma.

-Yaxşı, uğuruna xeyir. Sürücü çöldədir, deyirəm maşını işə salsın. Üstündə pulun varmı? Yoxdursa verim.

-Var, narahat olma. Mən getdim, hələlik.

Nailə evdən çıxıb avtomobilə əyləşib yola düşdü. Bağcadan qızını götürüb ticarət mərkəzinə doğru getmək istəyəndə gördü ki, pul çantasını evdə unudub. "Bircə bu çatmırdı", - deyib sürücüyə evə dönəcəyini bildirdi. Qapını öz açarıyla astaca açıb içəri keçəndə yataq otağından səslərin gəldiyini eşitdi. Öncə Qadiri uşaqla oynadığını düşündü, ancaq Zinanın səsinə eşidəndə yataq otağına yaxınlaşıb qapısını açdı. Gördüklərindən dəhşətə gəldi, bir anlıq harda olduğunu da unutdu. İnandığı həyat yoldaşı, güvəndiyi Zina onun çarpaysında illərin həsrətləri kimi bir birinə sarmaşmışdılar. Belə mənzərə qarşısında çox tab gətirə bilmədi. Qapını çırpıb özünü necə bayıra atdısa iki körpə qızının evdə qaldığını belə unutdu. Birinci mərtəbədə yaşayan rəfiqəsi Oksananın qapısını qırarcasına döyməyə başladı. Oksana qapını açanda Nailənin bu halı qarşısında mat-məəttəl qaldı. Nailə qaralmış bulud kimi bir himə bənd idi ki, leysan töksün gözələrindən.

-Sənə nə olub, ay qız? Keç görüm içəri.

Nailə bir addımını içəri atanda artıq özünü saxlaya bilmədi. Oksananı qucaqlayıb höknür-höknür ağlamağa başladı.

-Axı, niyə? Niyə, niyə?

-Nə olub, bir söylə görüm, nə baş verir?

Nailə gördüklərini danışdıqca Oksananın təəcüblənmədiyini gördü.

-Oksana, eşitdiklərinə çox soyuqcanlı qarşıladın, dediklərim, bu olanlar adı haldır sənə?

-Nailə, təəcüblənmədim, çünki Qadiri etdiklərinin ancaq bir qismidir bu.

-Necə məgər, sən nə danışırsan? Sənin bilib də, mənə bilmədiyim nə var, axı?

-Bu günə qədər ailə işinə müdaxilə edib, söhbət salmaq istəmədim. Səni o avaraya kim verib? Bu neçə il ərzində sən heç soruşmusan ki, bu qədər pul, var-dövlət sənə hardan gəlir, sən nə işlə məşğulsan? Heç gecələr evə gəlməyəndə soruşdun ki, harda qalmısan?

-Oksana, sən nə danışırsan? Gecə evə gəlmədiyini hardan bilirsən?

-Bilirəm, çünki dəfələrlə səhər işə gedəndə qonşu binadan çıxdığını görmüşəm. Sonra maraqlandım ki, orda da bir arvadı, üstəlik 4 yaşında bir qızı da var. Öz yaşadığı bina ilə qarşı-qarşıya o arvadına ev alıb ki, istədiyi vaxt qızını görsün. Nailə, Qadir qaranlıq işlərlə məşğuldur, gəliri də ordan gəlir.

Nailə eşitdiklərindən dəhşətə gəlmişdi. Yəni doğrudanmı bütün bunlar uğrunda doğma el-oba-sından ayrıldığı, sevdiklərinin üzünə həsrət qaldığı Qadir haqqında deyilən fikirlərdir? Yəni doğrudan yatağında xidmətçi ilə gördüyü şəxs Qadirdir? Bir anın içində ürəyinin bulandığını, başının hər-ləndiyini görüb divardan tutdu. Oksana Nailənin halının dəyişdiyini görüb dərhal qolundan tutub həkimə çatdırdı. Müayinədən sonra həkim üçüncü övladına hamilə olduğunu bildirdi. Bu xəbər Nailəni heç də sevindirmədi. Sanki qəfəsdə olan bir insana televiziya mənzərəli yerləri izlətirlər. Öncə düşündü ki, bu uşağı dünyaya gətirən deyiləm. Ancaq tez fikrindən daşındı. Axı, Nailə bu qədər qəddar ola bilməzdi. Sonra qərara gəldi ki, bundan Qadiri xəbəri olmasın.

Qapını açıb evə daxil olanda Qadiri üz-üzə gəldi. Qadir asta və xırıltılı səslə bircə kəlmə deyib bildi:

-Nailə, bağışla.

Nailə cavab vermədən qızlarının yanına keçdi.

Üç ay müddətində Qadiri bir kəlmə də danışmadı. Ayrı-ayrı otaqlarda yatıb, müxtəlif vaxtlarda süfrəyə əyləşdilər. Bu müddət ərzində Nailə ayrılmaq üçün yollar axtardı. Nəhayət, üç aydan sonra bir axşam Qadire yaxınlaşıb dedi.

-Mən uşaqları da götürüb Azərbaycana dönmək istəyirəm.

Qadir sanki uzun müddətdir bu sözü gözləyirdi.

-Sabah yola salaram, gedərsiniz. Orda nəyə ehtiyacın olsa, xəbər verərsən.

Nailə nifrət etdiyi insandan istədiyi cavabı belə tez aldığına görə özü də bilmədən: "sağ ol", - deyib öz otağına keçdi.

Sabah tezdən Qadir hava limanından Nailəni və qızlarını bir daha geri dönməyəcək şərti ilə Azərbaycana yola salırdı. Ancaq o, bilmirdi ki, yola saldığı, bəlkə də, başından elədiyi həyat yoldaşı ki, qızı, xoşbəxtliyi ilə birlikdə bətnində illərdi ki, arzusunda olduğu oğul övladını da özü ilə aparır...